

a zajištění jmění podstaty, jakož i o zjištění dluhů úpadcových, zkoumati přihlášené nároky a vésti spory, které se týkají podstaty, a ručí všem účastníkům za majetkovou újmu, která by vzešla zanedbáním povinností mu uložených. Jest proto účastníkem nesporného řízení a byl podle § 37 zákona čis. 100/1931 sb. z. a n. k rekursu oprávněn.

Čís. 12968.

Pro odložení exekuce není podmínkou ani předpokladem, že exekuce byla již povolena.

Nabylo-li usnesení o přikázání k vybrání již moci práva, nevadí jeho platnosti, že bylo vydáno soudem exekuci povolujícím, nikoliv soudem exekučním.

Povaha vykonaného již přikázání k vybrání nebrání dočasnému odkladu účinků uvedených v § 308 ex. ř. a lze i po doručení příkazního usnesení odložit exekuci s účinky § 43, prvý odstavec, ex. ř., ac-li vymáhající věřitel přikázanou pohledávku skutečně již nevybral a ji ke svému uspokojení nepoužil.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1933, R I 988/33.)

Soud první stolice zamítl návrh, by byl povolen odklad exekuce zřízením zástavního práva na nemovitosti a zabavením pohledávek a přikázáním jich k vybrání. Rekursní soud vyhověl rekursu dlužníka potud, že povolil odklad exekuce přikázáním pohledávek k vybrání. Důvody: Návrh povinné strany na odklad exekuce byl u povolujícího soudu podán dne 24. června 1932, tudíž před povolením exekuce, o jejíž odklad bylo žádáno. Pokud jde o exekuci vnučeným zřízením práva zástavního, zamítl první soud právem návrh, neboť povolením zřízení zástavního práva a zápisem tohoto práva do pozemkových knih je exekuce skončena a nelze říci, že by s tímto exekučním úkonem bylo pro povinného spojeno nebezpečnoství nenahraditelné nebo těžce napravitelné majetkové újmy; proto neměl býti odklad podle § 44 prvý odstavec ex. ř. povolen. Jinak se to má s exekucí zabavením pohledávek povinného. Zde následuje na zabavení pohledávek jejich přikázání, čímž by vymáhající strana byla oprávněna pohledávky vybrati, čímž by mohl povinný ohrožen býti ve svém majetku, kdyby jeho žalobě o prohlášení exekučního titulu za neplatný bylo vyhověno. Pouhým odkladem přikázání pohledávek bez zrušení jejich zabavení není ohroženo uspokojení vymáhajícího věřitele a nebylo proto třeba, uložiti povinnému složení jistoty.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele a změnil napadené usnesení potud, že se nevyhovuje návrhu povinné strany na odklad exekuce přikázáním k vybrání pohledávky příslušející dlužníku proti Poštovní spořitelně v Praze, dále že se odklad exekuce přikázáním k vybrání pohledávek příslušejících dlužníku proti Občanské záložně v J. z běžného účtu v částce 60.000 Kč a proti bance Ž. z běžného účtu v částce 60.000 Kč povoluje až do právoplatného rozhodnutí sporu Ck VI 229/32.

D ů v o d y:

Exekuce byla povolena usnesením z 19. října 1932. Dříve, než se tak stalo, domáhali se již dlužníci podáním z 24. června 1932 odkladu exekuce, tehdy již navržené, avšak ještě nepovolené a zvláště též odkladu exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávek povinného za různými poddlužníky. Pro odložení exekuce není podmínkou ani předpokladem, že exekuce byla již povolena, jak rekurentka mylně za to má, a nevadila tedy povolení odkladu rekursním soudem okolnost, že exekuce v tomto případě v době návrhu ještě nebyla povolena. V této příčině stačí odkázati k rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 1167. Jest správné, že první soud podle § 303 druhý odstavec ex. ř. k rozhodnutí o návrhu na příkázání k vybrání nebyl příslušný, nýbrž že byl k tomu příslušný exekuční soud. Avšak tento nesprávný postup prvního soudu nemá významu, jelikož jeho usnesení nabylo mocí práva a proto nevadí jeho platnosti, že bylo vydáno nepřislušným soudem (také Neumann-Lichtblau, Kom. zur Exekutionsordnung, 3. vydání, str. 269).

Ve věci nesouhlasí nejvyšší soud s právním názorem rekurentky, že po doručení příkazního usnesení účastníkům nelze již exekuci odložit s účinky § 43 první odstavec ex. ř., nýbrž že lze jen provedené úkony zrušiti za předpokladů § 43 druhý odstavec ex. ř. Tento názor hájený i v literatuře (Neumann-Lichtblau, 3. vydání str. 222, Petschek, Zentralblatt 1927 str. 144—145) jest odůvodňován v podstatě tím, že bez zrušení provedeného úkonu (příkázání k vybrání) by se odklad minul s cílem, protože by jím nebyly odstraněny účinky § 308 ex. ř.; že odklad podle § 43 (1) ex. ř. by znamenal zachování dosavadních exekučních úkonů — tedy i zachování příkázání k vybrání — což by znamenalo udržeti jeho účinky a že by se takto odklad stal opatřením bezobsažným a bezúčinným. Leč nejde tu o odstranění, nýbrž o odložení účinků příkázání k vybrání. Znamená to stavení výkonu oprávnění uvedených v § 308 ex. ř. na určitou dobu a účinné i proti vymáhajícímu věřiteli i proti poddlužníku. Dočasné zastavení oprávnění § 308 ex. ř. není podle své povahy vyloučeno a jest rozeznávati pojmy »zrušení« a dočasného »stavení«. Exekuční úkon příkázání k vybrání není ničím nezměnitelným a ničím nezadržitelným, ve své původní podobě trvalým. Je to vidno na př. z § 310 poslední odstavec a 311 ex. ř. Vymáhající věřitel je zákonným zmocněncem dlužníkovým (§ 308 ex. ř.). Tato zástupčí moc může býti i věřitelem i soudem odvolána a proto není překážky, by nebyla též na čas stavena. O uvedení účastníků v nejistotu nemůže býti řeči ani u věřitele, ani u poddlužníka, ježto musí býti vyrozuměni o odkladu exekuce a o odkladu účinků uvedených v § 308 ex. ř. Věc se má pak co do účinků tak, jakoby pohledávka byla sice zabavena, ale nebyla po určitý čas příkázána. Jest tedy za to míti, že povaha vykonaného již exekučního úkonu (příkázání k vybrání) nebrání dočasnému odkladu (§ 43—44 ex. ř.) účinků uvedených v § 308 ex. ř. a proto nelze rekursnímu soudu v podstatě vytýkati nesprávné posouzení této otázky po právní stránce. Exekuce není ukončena již povolením příkázání

k v y b r á n í, dokud vymáhající věřitel příkázanou pohledávku skutečně nevybral a dokud jí ke svému uspokojení nepoužil. V souzeném případě však rekursní soud přehlédl, že jeden z poddlužníků, Poštovní spořitelna, podle příkazního usnesení prvního soudu vymáhající věřitelce před povolením odkladu již plnila zaplativši jí 127 Kč 50 h dne 5. ledna 1933. Tímto plněním byla exekuce na tuto pohledávku již u k o n č e n a, odklad exekučního řízení jest již pojmově nemožný. Podle § 44 třetí odstavec ex. ř. má soud, povoluje odklad, zároveň vysloviti, na jak dlouho se exekuce odkládá. Rekursní soud opomenul tak učiniti, pročež i v tomto směru bylo rekursu vyhověti. Rekurentka ani netvrdila, že by povolením odkladu příkázání k vybrání (bez zrušení zabavení pohledávky) bylo uspokojení jejího nároku ohroženo, a nebylo proto třeba uložiti povinnému složení jistoty (§ 44 druhý odstavec ex. ř.).

Čís. 12969.

Lékárník, jenž vydal pojištěným členům Léčebného fondu veřejných zaměstnanců přípravky bez předepsaného schválení okresního sboru tohoto fondu, nemůže se domáhati jich zaplacení na fondu.

Význam dodatku »necesse« na receptu.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1933, Rv I 1649/31.)

Žalující lékárník vydal na 146 receptů předepsaných pro Léčebný fond veřejných zaměstnanců různé lékárnické přípravky a léky v ceně 3.111 Kč. Částka tato nebyla žalující straně Léčebným fondem veřejných zaměstnanců v Praze honorována s poukazem k tomu, že šlo vesměs o přípravky a léky, které mohou býti předepsány a vydány jen na zvláštní svolení Léčebného fondu. Žalobu proti Léčebnému fondu veřejných zaměstnanců p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl. D ů v o d y: Žalující strana se vymlouvá, že výměry, podle nichž je vázána vydávati určité léky na zvláštní svolení Léčebného fondu, nikdy nedostala a že jí ani nebylo známo, že byly vydány. Podle znaleckého posudku má soud za zjištěno a prokázáno, že předepsané léčebné přípravky a léky jsou vesměs takové, že bez schválení okresního sboru, bez zvláštního povolení a potvrzení nelze je vydati. Ani na jednom z receptů není povolení okresního sboru Léčebného fondu vyznačeno. Soud má proto za to, že žalobce vydal léčebné přípravky a léky, aniž šetřil příslušných předpisů na vlastní nebezpečí. Okolnost, že na některých receptech je vyznačeno slovo »necesse« a pod., není rozhodná, jelikož vždy je třeba zvláštního potvrzení Léčebného fondu. Na omluvu žalující strany, že neznala dotyčné předpisy a je také od Léčebného fondu neobdržela, nemůže soud vzíti zřetel, ježto, jak z upozornění natištěného na druhé straně těchto receptů má soud za zjištěno, jest příslušný výpis z těchto předpisů na každém receptu vyznačen. Ostatně je a bylo povinností žalující strany jako lékárníka si zaopatřiti přesné předpisy a jich neznalost ho proto neomlouvá. Poněvadž žalující strana